

muziek

deSingel

Cincinnati Symphony Orchestra olv. Louis Langrée

di 5 sep 2017 / Koningin Elisabethzaal

20 uur / pauze ± 20.45 uur / einde ± 21.55 uur
inleiding 19.15 uur / Jasper Gheysen / Marmeren Zaal

in copresentatie met Antwerp Symphony Orchestra

**internationaal symfonisch
2017-2018**

Cincinnati Symphony Orchestra olv. Louis Langrée
di 5 sep 2017 (Koningin Elisabethzaal)

Budapest Festival Orchestra olv. Iván Fischer
za 14 okt 2017 (Blauwe zaal)

London Philharmonic Orchestra olv. Alain Altinoglu
do 9 nov 2017 (Koningin Elisabethzaal)

City of Birmingham Symphony Orchestra olv. Mirga Grazinyte-Tyla
do 23 nov 2017 (Koningin Elisabethzaal)

Chamber Orchestra of Europe olv. Jaap van Zweden
wo 29 nov 2017 (Blauwe zaal)

Les Siècles olv. François-Xavier Roth
do 1 mrt 2018 (Blauwe zaal)

Philharmonia Orchestra olv. Esa-Pekka Salonen
wo 18 apr 2018 (Blauwe zaal)

Malmö Symphony Orchestra, MDR Rundfunkchor &
MDR Knapenkoor Leipzig olv. Marc Soustrot
zo 3 jun 2018 (Koningin Elisabethzaal)

Cincinnati Symphony Orchestra / www.cincinnati-symphony.org

Louis Langrée / www.askonasholt.co.uk/artists/louis-langree

Cincinnati Symphony Orchestra

Louis Langrée muzikale leiding

Leonard Bernstein (1918-1990)

Symfonische Suite 'On the Waterfront' 23'

Andante (with dignity) - Presto barbaro

Adagio - Allegro molto agitato - Alla breve (Poco più mosso -
Presto come prima)

Andante largamente - More flowing - Lento

Moving forward - Largamente - Andante come prima

Allegro non troppo, molto marcato - Poco più sostenuto

A tempo (Poco più sostenuto)

George Gershwin (1898-1937)

An American in Paris 18'

pauze

Antonín Dvorák (1841-1904)

Symfonie nr 9 in e, opus 95 'Uit de Nieuwe Wereld' 43'

Adagio - Allegro molto

Largo

Scherzo (Molto vivace)

Allegro

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via
www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Grand café deSingel drankjes / hapjes / snacks
uitgebreid tafelen / open alle dagen: 9-24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 of
www.grandcafedesingel.be

Cd-verkoop Bij onze concerten worden occasioneel
cd's te koop aangeboden door
La Boite à Musique / Coudenberg 74 / Brussel / +32
(0)2 513 09 65 / www.classicalmusic.be

Reageer en win

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar,
appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel
met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor
voorstelling / concert / tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans
om tickets te winnen.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Muziek 'uit de Nieuwe Wereld'

In copresentatie met Antwerp Symphony Orchestra geeft deSingel in de vernieuwde Elisabethzaal het startschot voor een nu al legendarische reeks symfonische topconcerten. Wereldvermaarde orkesten, vergezeld van charismatische dirigenten en prestigieuze solisten, maken Antwerpen een heel jaar lang onveilig. Het Cincinnati Symphony Orchestra onder leiding van Louis Langrée heeft de eer en het genoegen om van wal te steken met sferische filmmuziek, jazzy tunes en een monumentale symfonie. Hello, America!

"Ik bekijk de Verenigde Staten als een schouwburg waar een stuk gespeeld wordt met personages die niet per se sympathiek zijn, met een soms obscure belichting en met gebeurtenissen die niet altijd zo positief zijn. Maar zelfs op de slechtste momenten heb ik de strijd die er geleverd wordt altijd gezien als een strijd voor de vrijheid. (...) De drijvende kracht in mijn films is, zo hoop ik, deze kwaadheid en deze strijd." Filmregisseur Elia Kazan illustreerde met deze gevleugelde woorden zijn sentiment en zijn cinematografische invalshoek over Amerika. Als migrant kwam Kazan op zijn vierde aan in het land van hoop en vrijheid. Het zal geen verbazing wekken, als getalenteerd acteur en filmmaker, dat hij telkens weer het midden moest houden tussen de traditionele waarden van zijn Turks-Griekse achtergrond en de onverbiddelijk harde 'American Dream'-cultuur. Het valt op dat schizofrene personages, zonder echte thuis, een prominente plaats toebedeeld kregen in zijn films. Zo vertolkte Marlon Brando in **'On the Waterfront'** uit 1954, dat trouwens acht Oscars mee naar huis mocht nemen, de rol van dokwerker Terry Malloy in een gure havensetting. De sociopolitieke insteek van de film wordt vergroot door de moord op een arbeider, die zich verzet had tegen de corrupte vakbond van de dokwerkers. Terry Malloy heeft twee keuzes: of hij beschermt zijn 'vrienden' van de vakbond, ofwel getuigt hij over dit noodlottig voorval en brengt zo de waarheid aan het licht.

Geen film zonder muziek en Elia Kazan vroeg aan componist

en dirigent **Leonard Bernstein** om deze Hollywoodprent van een soundtrack te voorzien. Bernstein, die niet verlegen was om zijn socialistische ideeën, hapte echter niet onmiddellijk toe. Kazan had namelijk in het gespannen klimaat na de Tweede Wereldoorlog zijn communistische kameraden verraden door de namen door te geven van acht communistische kunstenaars aan de House Committee on Un-American Activities. Kazan beweerde nadien dat hij onder druk werd gezet en 'On the Waterfront' was zijn expliciet antwoord op de criticasters. Een andere reden waarom Bernstein weigerachtig stond tegenover het project, had alles te maken met de wereld van de filmmuziek. Bernstein had namelijk nog nooit een soundtrack gecomponeerd en vreesde dat de muziek altijd ondergeschikt zou zijn aan het beeld, aan de montage en aan de andere aspecten van de klankband. Toch besloot hij in te gaan op het voorstel, maar al snel bleek dat zijn bedenkingen over het medium gegrond waren. De afgewerkte partituur werd tijdens de montage nog ingekort, bepaalde passages waren geschrapt, de volgorde van de stukken was door elkaar gehaald en belangrijke thema's waren niet meer te horen ter wille van de verstaanbaarheid van de dialogen.

"En daar zit de componist dan, hij protesteert zo goed hij kan, maar aanvaardt uiteindelijk, met tegenzin, dat een deel van zijn partituur onherroepelijk verloren is gegaan. Iedereen probeert hem te troosten: "Je kan die muziek nog altijd hergebruiken in een suite." Een magere troost."

Bernstein zou nadien nooit meer een originele soundtrack componeren. In 1955 verwerkte hij het muzikale materiaal uit de film tot een doorgecomponeerde suite. De muziek zelf ademt sfeerschepping door klaterende koperblazers en een erg levendige percussiesectie. Als mini-leitmotieven vloeien de verschillende thema's door de verschillende passages en zetten de tragiek van de film extra kracht bij.

'Toerist' in Parijs

De uniciteit van Bernsteins sound, zijn tot de verbeelding sprekende levensloop, zijn iconische opnames als dirigent en zijn onwrikbare positie als muziekeducator, beitelde hem stevig in de canon van de muziekgeschiedenis. Zoveel Amerikaanse componisten was deze eer niet gegeven, maar als er één iemand was die deze positie gemakkelijk kon invullen, dan was het wel het New Yorkse fenomeen

George Gershwin. Zijn vermogen om de tijdsgeest van de eerste decennia van de twintigste eeuw in een muzikaal medium te vertalen en onvergetelijke symbioses te creëren tussen de jazz en de klassieke muziek, maken van hem een absolute grootheid. Zijn muziek vindt het perfecte evenwicht tussen de levendige vibes uit de Roaring Twenties, de pracht en praal van de chiqué uit Manhattan, de opzweepende swing en het lusteloze leven van de man in de straat. Met broer Ira, artistieke compagnon de route en vaste tekstschrijver, kwamen de heilige huisjes van de traditionele genres met een rotvaart naar beneden. Populair of artistiek, blank of zwart, jazz of klassiek, het maakte hem eigenlijk geen moer uit. Gershwin zou zijn eigen muziek maken en die muziek vond moeiteloos zijn weg naar het grote publiek. Na het succes van het smaakvolle 'Swanee' in 1919, trachtte Gershwin voor aansluiting te zoeken als 'ernstig' componist. Hij ging in de leer bij Henry Cowell en Joseph Sillinger, maar was erg teleurgesteld dat hij nooit van Ravel de kneepjes van het vak zou leren. De zelfstudie die hij nadien aan de dag legde en waarbij hij zich verdiepte in het klassieke repertoire, resulteerde in talloze meesterwerken in genres als het symfonisch gedicht, de opera en het concerto. Het meest bekende voorbeeld van deze laatste kunstvorm was zijn 'Rhapsody in Blue', een swingend orchestraal staaltje vakmanschap met een pianofunk avant la lettre.

Het succes van deze klassieker leverde hem al snel een nieuwe opdracht op: Walter Damrosch, dirigent van New York Philharmonic vroeg hem een werk te schrijven voor een concert in Carnegie Hall. Gershwin waande zich tijdens het bedenken van het werk nog steeds in Parijs, waar hij zich in een ander universum bevond en helemaal opging in de geluiden, de geuren en de spirit van de stad. Als een echte verliefde ziel vertaalde Gershwin deze sentimenten naar het kleurrijke symfonisch gedicht '**An American in Paris**'. In deze vrije vorm voelde hij zich eveneens niet verplicht om rigide compositorische structuren te hanteren. Aan de hand van enkele narratieve ankerpunten waarbij de Amerikaanse 'toerist' eerst door de straten van Parijs wandelt, daarna getroffen wordt door een melancholische blues-passage met hevige ritmiek, om zich vervolgens opnieuw helemaal over te geven aan het leven in de lichtstad. U leest het al, een klassieke drieledige structuur maar speels opgevat, met heldere kleuren en fonkelende lichten.

Het trage middendeel met een hoofdrol voor de trompet kan niet verhinderen dat Gershwin heel subtiel refereert aan een van Frankrijks belangrijkste componisten: Claude Debussy. De muziek van Gershwin laat zich echt genieten, met een bodemloos vat aan pakkende melodieën, humor en momenten van muzikale reflectie.

Nog een weetje voor de Gershwin-kenners: vanavond hoort u in de muziek misschien een aantal significante verschillen met de standaardopnames. Musicoloog Mark Clague stelde een nieuwe editie op van de compositie met als grootste verschil de stemmingen van de taxihorns en de aanwezigheid van acht saxofoons, gespeeld door drie muzikanten. Het effect van deze nieuwe editie, de originele Gershwin-bezetting, heeft vooral resultaat op de klank die nog explicieter transparant is en beter de modernistische tijdsgeschiedenis weergeeft.

Heimwee naar huis

Dvorák's Negende en laatste Symfonie valt niet meer weg te denken uit de wereld van de klassieke muziek. Weinig orkestwerken uit de romantiek kunnen tippen aan die 'Uit de Nieuwe Wereld'-Symfonie die Dvorák in 1893 in Amerika componeerde. Zijn aanstelling tot professor compositie en artistiek directeur van het National Conservatory of Music in 1891 had Dvorák vooral te danken aan zijn internationale reputatie als een nationalistische componist, met een muzikale taal die diep geworteld is in de tradities van zijn Boheemse geboorteland. Dit conservatorium was een prestigieuze instelling onder leiding van Jeannette Thurber. Thurber koesterde de hoop met deze instelling een nationale Amerikaanse manier van componeren in het leven te roepen. Dvorák zou van september 1892 tot april 1895 aan dit conservatorium lesgeven en er de algemene artistieke leiding op zich nemen. Dat Jeannette Thurber veel verwachtte van de Tsjechische componist kunnen we opmaken uit een van zijn brieven:

"De Amerikanen verwachten grootse zaken van me. Boven alles word ik verondersteld hen de weg te wijzen naar het beloofde land, het land van een nieuwe, en deze keer autonome kunst. Kortom: ik word verondersteld een soort van nationale Amerikaanse muziek uit de grond te stampen. Er is geen twijfel mogelijk dat dit een immense opdracht voor me is, maar ik hoop dat ik er met de hulp van God ook effectief in kan slagen."

Broadway, New York ca. 1900, waar Dvorák vaak ging wandelen

Dvorák beseftte dat zijn kennis over de Amerikaanse cultuur zeer beperkt was en besloot zich in de eerste plaats toe te leggen op de muziek van Amerikaanse zwarten en de Noord-Amerikaanse indianen. Tijdens deze intense studies was hij er meer dan ooit tevoren van overtuigd dat de uiterst expressieve volksmuziek “de enige mogelijke oprechte fundering dient te vormen van een ernstige en originele school van compositie in de Verenigde Staten”. Dvorák hechtte heel veel belang aan de typisch indiaanse muzikale elementen zoals de pentatonische toonladder, uitvoerig gebruik van syncopen, voortdurend herhaalde ritmische patronen en een specifieke harmonische mineurtaal. Het leidt dan ook geen twijfel dat Dvorák deze muzikale elementen zou combineren met de traditionele klassieke kunsttaal. De grote constante tussen de twee stijlen is de grote nadruk op de volkse elementen. Of de concrete melodieën uit zijn Negende Symfonie daadwerkelijk Amerikaans-indiaans of Boheems zijn, laten we in het midden. Het is belangrijker te onthouden dat Dvorák als geen ander de volkselementen uit de beide culturen combineert met de rigide westerse formele opbouw van de symfonie. Het eerste van de vier delen start met een langzame inleiding, vooraleer een sneller deel aanvat. Dvorák wees er zelf op dat zowel het Largo als het Scherzo beïnvloed waren door ‘The Song of Hiawatha’, het nationale epos van Longfellow. Toch beschikt ook het eerste deel over sterke Amerikaanse roots, vooral dan in het hoofdthema dat door de hoorns in de langzame inleiding gebracht wordt. Ook de twee neventhema’s met viriele fluit- en hobopassages refereren aan een Amerikaanse origine. Het tweede deel is mogelijk het bekendste uit de symfonie vanwege de meeslepende solo in de Engelse hoorn. Vanuit een begrafenisachtige stemming ontluikt een bijna goddelijk thema dat de Engelse hoorn op het lijf geschreven is. Met een diepe, melancholische klank bereikt Dvorák een ongelooflijke graad van intensiteit. Het op het eerste zicht eenvoudige thema groeit in dit tweede deel verder uit tot een intense wervelwind. In het opzwevende Scherzo lijkt het Bohemen dat Dvorák in zich droeg, even dichtbij als de dans van de indianen uit Hiawatha. Dvorák sluit zijn symfonie af met een epische finale waarin een openingsmars in de kopers het gevecht aangaat met een zelfverzekerd thema in sol groot. Een lang uitgesponnen coda op het einde brengt een waardig slot aan Dvorák’s ode aan de nieuwe wereld.

Cincinnati Symphony Orchestra

Het Cincinnati Symphony Orchestra (CSO) is een dynamisch orkest gevormd door musici van wereldklasse. Als zesde oudste orkest van de Verenigde Staten en oudste van Ohio speelt CSO sinds zijn oprichting in 1895 een hoofdrol in het culturele leven van Cincinnati en de Midwest. Het orkest staat te boek als een van de grootste orkesten ter wereld en als een laboratorium voor experiment. Als vaandeldrager van nieuwe muziek stond het orkest in voor de Amerikaanse premières van werken van Debussy, Ravel, Mahler en Bartók. Het gaf ook de opdracht voor creaties die sindsdien tot de canon van de klassieke muziek behoren, zoals bijvoorbeeld Coplands 'Fanfare for the Common Man'. De afgelopen seizoenen bracht CSO wereldcreaties van werken van o.a. Philip Glass, Nico Muhly, David Lang, Caroline Shaw, Daniel Bjaranson, André Previn en Gunther Schuller. Drie concerto's voor orkest van de hand van Sebastian Currier, Thierry Escaich en Zhou Tian werden opgenomen en uitgebracht bij het Fanfare Cincinnati orkestlabel. Dit label werd opgericht in 2010 en heeft reeds 7 releases op zijn naam staan. Eerdere opnames van CSO en Cincinnati Pops - vaak bekroond met een Grammy Award of nominatie - gingen samen maar liefst meer dan 10 miljoen keer over de toonbank. CSO toert uitgebreid, zowel doorheen de Verenigde Staten als internationaal. In maart 2017 speelde het in Azië telkens voor een uitverkochte zaal; in eigen land is het orkest vaak te horen in gerenommeerde concertzalen als de Carnegie Hall en het Lincoln Center in New York. CSO was ook het eerste

Amerikaanse orkest dat met steun van de overheid een wereldtournee afwerkte. CSO is het huisorkest van het Cincinnati May Festival, Cincinnati Opera en Cincinnati Ballet. Het richt zich eveneens op muzikeducatie en wil daarmee een zo breed mogelijk publiek bereiken. Jaarlijks spreekt het orkest met zijn educatieprogramma meer dan 80.000 mensen aan. De muzikale leiding van het orkest is sinds seizoen 2013-2014 in handen van Louis Langrée. Hij is daarmee de dertiende chef-dirigent in de 120-jarige geschiedenis van het Cincinnati Symphony Orchestra. Langrée neemt zo plaats in een indrukwekkend lijstje, met voorgangers als Leopold Stokowski, Eugène Ysaÿe, Fritz Reiner, Eugene Goossens, Max Rudolf, Thomas Schippers, Jesús López-Cobos en Paavo Järvi.

De tournees van het Cincinnati Symphony Orchestra in 2017 zijn mogelijk dankzij de steun van Tom en Dee Stegman en de Chuck Yeiser Estate. Daarnaast kan het orkest voor zijn Europese tournee rekenen op de steun van Sheila en Chris Cole, Tom Garber en familie, David Herriman, Sandra en Stephen Joffe, Marilyn en Jack Osborn, Dianne en J. David Rosenberg, The Harold C. Schott Foundation/Francis en Tom Hiltz, Trustees en Randolph en Sallie Wadsworth.

Louis Langrée

De Franse dirigent Louis Langrée is muzikdirecteur van het Mostly Mozart Festival in het Lincoln Center in New York sinds 2002 en van het Cincinnati Symphony Orchestra sinds het seizoen 2013-14. Het Mostly Mozart Festival vierde haar 50ste verjaardag in 2016, met 'Così fan tutte' door het Freiburger Barockorchester, volgend op enkele uitvoeringen op het Festival van Aix-en-Provence. Recente hoogtepunten met het Cincinnati Symphony Orchestra zijn concerten in New York tijdens het seizoen waarin het Lincoln Center haar 'Great Performers series' vierde, een tournee door Azië en verschillende wereldpremières, waaronder Concerto's voor orkest van Sebastian Currier, Thierry Escaich en Zhou Tian. Als gastdirigent maakte Louis Langrée in 2016 zijn debuut bij het Philadelphian Orchestra en in 2018 zal hij debuten bij het Konzerthausorchester Berlin en terugkeren naar het Leipzig Gewandhausorchester, de Wiener Symphoniker en het Hallé Orchestra. Met het Orchestre National de France heeft hij Debussy's opera en Schönbergs symfonisch gedicht 'Pelléas et Mélisande' uitgevoerd. Langrée zal ook terugkeren naar de Metropolitan Opera in New York, de Wiener Staatsoper en de Opéra Comique in Parijs. Langrée dirigeerde vooraanstaande wereldorkesten als de Berliner Philharmoniker, Wiener Philharmoniker en London Symphony Orchestra, London Philharmonic, Orchestre de Paris, Orchestre de la Suisse Romande, Santa Cecilia in Rome, Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Budapest

Festival Orchestra, Sao Paulo en NHK Symphony Orchestra. Hij was onder meer te gast op de Wiener Festwochen, Salzburg Mozartwoche, BBC Proms en op het Glyndebourne Festival. Hij was muzikdirecteur van het Orchestre de Picardie (1993-98), van de Opéra National de Lyon (1998-2000), Glyndebourne Touring Opera (1998-2003) en het Orchestre Philharmonique Royal de Liège (2001-06) en hij was chef-dirigent van de Camerata Salzburg (2011-16). Hij dirigeerde operaproducties in de Scala in Milaan, Bayerische Staatsoper in München, Royal Opera House Covent Garden, Opéra-Bastille en Théâtre des Champs-Élysées in Parijs, Lyric Opera in Chicago, Semperoper Dresden, Grand Théâtre in Genève en de Nederlandse Opera in Amsterdam. Louis Langrée's eerste commerciële opname met het Cincinnati Symphony Orchestra bevat Coplands 'A Lincoln Portrait' en wereldpremières van Nico Muhly en David Lang. Louis Langrée's cd-opnamen werden bekroond met verschillende prijzen van Gramophone en Midem Classical. Hij werd benoemd tot Chevalier des Arts et des Lettres in 2006 en Chevalier de la Légion d'Honneur in 2014.

Cincinnati Symphony Orchestra

muzikale leiding

Louis Langrée

1ste viool

Timothy Lees
Kathryn Woolley
Eric Bates
Anna Reider
Minyoung Baik
Mauricio Aguiar
James Braid
Michelle Edgar Dugan
Rebecca Kruger Fryxell
Gerald Itzkoff
Lois Reid Johnson
Sylvia Michell
Luo-Jia Wu

2de viool

Gabriel Pegis
Yang Liu
Scott Mozlin
Kun Dong
Cheryl Benedict
Drake Crittenden Ash
Rachel Charbel
Chiun-Teng Cheng
Stefani Collins Matsuo
Chika Kinderman
Hyes un Park
Paul Patterson
Stacey Woolley

altviool

Christian Colbert
Paul Frankenfeld
Julian Wilkison
Marna Street
Rebecca Barnes
Stephen Fryxell
Li Li
Denisse Rodriguez-Rivera
Steven Rosen
Joanne Wojtowicz

cello

Ilya Finkelshteyn
Daniel Culnam
Norman Johns
Matthew Lad
Susan Marshall-Petersen
Hiro Matsuo
Theodore Nelson
Alan Rafferty
Charles Snavelly

contrabas

Owen Lee
James Lambert
Matthew Zory, Jr.
Wayne Anderson
Boris Astafiev
Ronalds Bozicevich
Rick Vizachero

fluit

Randolph Bowman
Amy Taylor
Henrik Heide

piccolo

Joan Voorhees

hobo

Dwight Parry
Richard Johnson
Lon Bussel

klarinet

Ixi Chen
Benjamin Freimuth

basklarinet

Ronald Aufmann

fagot

William Winstead
Hugh Michie
Martin Garcia

contrafagot

Jennifer Monroe

Engelse hoorn

Christopher Philpotts

Franse hoorn

Elizabeth Freimuth
Thomas Sherwood
Lisa Conway
Duane Dugger
Charles Bell

trompet

Douglas Lindsay
Steven Pride
Christopher Kiradjieff

trombone

Christian Ganicenco
Joseph Rodriguez

bastrombone

Peter Norton

tuba

Christopher Olka

pauken

Patrick Schleker
Richard Jensen

slagwerk

David Fishlock
Michael Culligan
Richard Jensen

klavier

Michael Chertock

harp

Gillian Benet Sella

Morgen in deSingel

Een viering van het joodse muzikale erfgoed

Gratis kamerconcert ter ere van de 200ste verjaardag van de eerste joodse settlers in Cincinnati. Ook de Israëlische Gemeente in Antwerpen, Shomre Hadas, bestaat 200 jaar.

Henrik Heide fluit **Michael Chertock** piano **Eric Bates** viool
Rebecca Barnes altviool **Ilya Finkelshteyn** cello **Owen Lee** contrabas

Max Bruch

Kol Nidrei, Adagio op Hebreeuwse melodieën, opus 47

Ernest Bloch

'Prayer' uit 'From Jewish Life'

Gustav Mahler

Pianokwartet in a

Alfred Schnittke

Pianokwartet in a (naar Mahler)

Erwin Schulhoff

Cinq Études de Jazz, opus 58

Concertino voor fluit, altviool en contrabas

met de steun van de Jewish Community of Cincinnati en deSingel
ism. Shomre Hadas Antwerpen

wo 6 sep 2017 / 20 uur / Blauwe zaal
gratis, mits reservering

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

Provincie
Antwerpen

mediasponsors

Knack

dS
De
Standaard

canvas